

57nord.dk

Kolofon

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Reflex udgives i PDF-format. Det anbefales at åbne filen med den nyeste udgave af Adobe Reader.

**Ansvarshavende redaktør: Kell Ivan T Thygesen.
Redaktion: Jan Nygaard og Kell Ivan T Thygesen.**

**Kontakt: reflex@57nord.dk
<http://57nord.dk/tidsskrift.php>**

ISSN: 1903-0738

© Copyright indehaves af de enkelte forfattere.

Reflex nr 42

Indhold:

Poul Lynggaard Damgaard	5
Kell Ivan T Thygesen vol 1	13
Anni Birgit Sørensen	33
Mikkel Grøn	51
Kell Ivan T Thygesen vol 2	59
Kenneth Søgaard Krabat	89

Poul Lynggaard Damgaard

Bortrejst

Jeg sidder på en kontinentalsokkel
og har ikke længere navne for årstider.
Odysseus klynker i mit hus. Min verdensrus.

En bølge brydes altid. Alt er alvorligt talt sol.

Dette sekund sat på spidsen
i omfattende opmærksomhed
alle drømmer om. Mine støjende venner nær
havet i et lokale.

Sætninger sat på formel i smuldret mur. Ring
om krop som gnist.

Mindet om en væg skabt i noget for sig. Jeg
bad om at en holdt
øje

med mit sprog, og der skete ikke eneste
henvendelse.

Øjet har bevæget sig videre.

Sammenpressede billeder i alt der har fat
i noget som en bevægelse. Vildhedens
naturlige område jeg giver en lyd
med lukket mund. En fisk der giver alt fra sig
midt i et hav. Min pludselige
begyndelse. En mørk bolig du siger jeg skal
bo i for at gøre den lys. Hundene
viser hinanden verdenshistorien på deres
kroppe. Den er lige for som det sted,
hvor vi sidder.

Jeg rev havet op.

Mine knogler bliver aldrig

de samme igen.

Hovedreaktion af mønstre

Du spiste dine bær skyndsomt uden at se,
at de var toppen af et hav. Det er modtaget
som et symbol uden tilhørssted. Mit levende
lys brænder i vores fælles handlinger.

Identiteters murbrokker.

Mine bygningers kor.

Nyt ord aldrig

til stede i et billede.

En sokkel af væltede tyngdepunkter.

Skove i snor hen over bjergryg.

En kridtcirkel rundt om havet,

hvor jeg sejler for at glide i et fotografi.

Dit ansigt vender mod verden som en klodes
hud.

Spejlfinger

Jeg giver dig

min bagvæg af drømme.

Mine værelser forfulgte som ofre.

Byens blå blink i den nærmeste samtale.

Billedernes stilke. Drømmer mig frem til et nul i
tiden.

Du forsvinder så nemt. Jeg går gennem

området med krukke

i hænderne. Mit liv samlet op. Skyggerne

stillet op som landskaber.

Spejle bliver i samtalen. Rummet ingen lytter

til. Attitudens vase med blomster uden stilke.

Jeg har ikke længere navne for årstider.

Alligevel kan jeg mærke deres kanter. Et

århundredes ophængte

billeder kalder gennem kældre som et

dødsrige.

Jeg har fyldt et kontinent op med inventar.

Kell Ioan I Thygesen

Vol 1

Historien om Os fra Oz

2. del

LOG Os gik hjem for at nyde et par dage i sit dejlige hus og tænke over tingene. Han følte sig aldeles uretfærdigt behandlet. Det eneste der var formildende ved situationen, var at Patricia ikke havde fået sin vilje og fået kanoniseret sin pædagogik som mest rigtig og derved have erhvervet eneret på samvær med Ét Os.

På vejen bestemte han sig for nyde en flaske let chardonnay bourgogne fra Macon, fra det forgangne år til at skylle oplevelsen hos Den store Oz ned med, og tastede de nødvendige koder ind på sin smartphone på vejen.

Vinen stod klar da han 8 minutter senere åbnede døren til sommelieret i spisestuen. Han skænkede straks sig selv et fyldigt glas og lod tankerne vandre. Først rundede han det franske vinslot, hvor han omhyggeligt havde smagt sig frem til netop denne flaske chardonnay, foruden yderligere 3 hvide og 2 røde af tidligere årgange. Det var normalt kun hvidvin, han drak så tidligt på dagen som nu. Rosé var blevet meget populært ved St. Tropez de sidste somre, han havde holdt ferie der, men han var nu engang stolt af at være lidt konservativ, når det angik vin.

Derefter tænkte han på den tur de alle var på til Bøhmen, hvor de var blevet inviteret på

besøg på et glassliberi langt fra alfarvej. Det var som at komme ind i en overjordisk røverhule. Der var et fantastisk lys, som blev kastet rundt og brudt i regnbuens farver i alskens former og figurer i klar krystal.

Der var selvfølgelig også en afdeling med brugsting. Her hang den ene lysekrone mere prangende end den anden, foruden glastøj til bordet. Det var faktisk Pat, der sammen med Et var faldet for glasserien med den grønne ornamentering. De endte med at købe hele sættet, 72 dele foruden karafler, skåle, asietter og vaser, alt i den fineste kvalitet.

Han tog vinglasset med i hånden og gik op ad trappen til 1. salen.

Udenfor Éts værelse hang en metaluro, han havde hjemtaget fra Milano. Den brugte han nu som vindharpe ved at køre krystalglasset hen over den række af sølvklinker der draperede installationen nederst. Det var en salig lyd, en himmelsk klang, som i dag dog blot stemte han til fortrydelse.

Hvorfor var Ét blevet så tavs, og hvorfor ville hun ikke bo i hans hus? Normalt ville hun være kommet løbende og åbne døren for at velkomme ham med et smil.

Han gik ind i rummet, satte sig på sengen, og for engangs skyld faldt han hen i staver.

Ét var blevet installeret i et stort værelse der vendte ud til en indre atriumgård der var fyldt med træer og blomster. Der boede allerede to andre piger i værelset, og hun kunne se at der var endnu en seng, som ikke var redt op. De to andre piger var udenfor. Hun fik øje på dem, siddende oppe i en stor eg. Kvinden, som havde ledsaget hende hen til værelset, sagde, at hun skulle gå ud og hilse på sine nye bedsteveninder.

Hun var lidt betuttet ved sådan at skulle præsentere sig selv, uden at kende noget til stedet, men havde en følelse af, at det nok var det bedste at gøre, nu damen bad hende om det.

De to piger smilede straks de fik øje på hende og vinkede hende op i træet. Men hvordan? Hun havde ikke klatret i træer nogensinde. Mor var bange for at hun skulle komme til skade, og tøjet kunne blive revet itu. Far tog hende altid med til steder, der var fyldt med maskiner, man skulle spændes fast i.

“Kom nu,” råbte den største af pigerne. “Du kan tage fat i spidsen af den gren der, trække den ned til jorden, og så klatre op ad den.”

“Er det ikke farligt? Jeg tror ikke jeg kan,” sagde Ét.

Den store pige lænede sig fremover og faldt

ned. Dog ikke længere end at hun kunne gribe fat med hænderne i grenen lige under. Derefter kravlede hun ud i enden af den, så den bøjede sig, indtil hun kunne nå jorden med fødderne.

“Tag fat her. Jeg skal nok passe på dig, så du ikke falder ned”.

Den mindste af pigerne var også kravlet ned på den nederste gren, og mens den store pige hjalp Agnete med at få godt fat og få enden med sig, hjalp den mindste hende med en hånd, og fik hende op at sidde på grenen. Der var plads til dem alle tre. Herfra så Agnete, at kvinden, der fulgte hende, nu ikke var at se. Havde hun virkelig ladet dem alene i haven?

Agnete kunne næsten ikke tro det.

Troldmanden sad ved spisebordet, da der blev meldt en gæst. Han bad gæsten vente, til han var færdig med sit måltid, og da han trådte ud i besøgsrummet, så han straks, at det var Patricia. Det var, som han havde ventet det.

“Jeg har snakket med min mor,” var det første Patricia sagde. “Hun kom til mig, da jeg var allermest desperat.” “Du må ikke sørge over mig, jeg ligger som jeg har redt, og det er ganske godt. Det sagde hun til mig, og jeg er så glad.”

Den store Oz, rømmede sig.

“Hun sagde, at det, der blev skrevet i aviserne, ikke har nogen betydning. Det er ligegyldigt. Det har ingen effekt i de dødes land, fordi ingen læser aviser der,” fortsatte Patricia.

“Men det har det for dig, ikke sandt?” Troldmanden kiggede direkte på Patricia, der slog blikket ned.

“Nej, ikke mere,” Hun så brødebetyngt op igen. “Mor fortalte, at det meste de skrev var sandt, og hvis hun kunne, ville hun gøre det anderledes. Men det er stadig en ting, kun de dødelige går op i. Det er glemt i evigheden,

bare det ikke var gjort bevidst onskabsfuldt
for at skade andre.

Sport er bare spil. Det er ikke pænt at snyde,
men det er ikke noget at græde over. Jeg vil
give dem en undskyldning, de, som stadig
bærer nag. Jeg skulle se til at komme videre,
sagde hun, og det er derfor jeg er kommet her
nu.”

“Og hvad vil du sige til din mand?”

Spørgsmålet blev ligesom hængende i
rummet, krøb om bag gardinerne, smøg sig
langs loftet, men fandt intet skjulested.

Jeg er ikke interesseret i min mand. Jeg ville bare høre, om ikke Agnete savnede at have en mor. Sin egen mor.”

“Det er jeg nu ikke sikker på, hun gør. Hun har det ganske udemærket her. Hun er slet ikke det eneste barn, der har brug for en pause, til bare at passe sig selv uden at skulle tage hensyn til, hvad der gør ens mor eller far glade. Det er ikke børnenes forpligtigelse.

Det var noget andet, da man arbejdede for livets opretholdelse i små familier. Da var det en fælles udfordring, og sorger og glæder, i medgang og modgang, var en realitet for hele familien, som barnet naturligt var en del af, når det gik godt. Men nu er det mest egennytte,

der arbejdes for, og der vinder barnet intet ved at få pålagt et ansvar.”

“Er det så et nej?”

“Ja,” sagde Den store Oz. “Jeg tror også at Lars Ole Gorm snart er klar til at få besøg. Der var noget forandret over ham. da jeg tilfældigt mødte ham på en spadseretur i skoven. Han er blevet rundere og spurgte roligt til, hvordan du havde haft det med at undvære Èt,.

Han havde flyttet sine bøger og sin computer op på første salen og derudover sparet et rum fra, som han havde tapetseret med artikler om din mors bedrifter og fortræffeligheder.

Og han havde så sent som aftenen før skrevet et credo, han ville sætte op på væggen. Jeg fik lov til at få et udskrift af det, her.”

Han fandt et stykke papir, som han overrakte til Patricia, der læste højt:

“Jeg tror på det gode i mennesker, og skulle min datters mormor, mod forventning, have haft nogle brister eller gjort noget forkert, var det nok en nødvendig ting for hende i den situation, hun var i på tidspunktet, for at hun kunne blive til den, hun skulle være. Måske var der ellers aldrig blevet min Patricia, og derfor heller ikke en Agnete. Alt er tilgivet. Jeg hænger mig ikke i fortiden, så alt forladt, den er vigtig at kunne leve med.”

“Det synes, som han er på vej til at leve op til de forventninger, der har fulgt ham siden hans fars død. Jeg synes du skal gå hen til ham og spørge til hans far”.

“Jamen,” protesterede Pat voldsomt. “Det har han på det bestemteste forbudt mig. Hans far er død, og fred være med det, det ville være hans svar på det spørgsmål.”

“Jeg kendte hans far godt i sin tid. Han var det fineste menneske, dygtig og empatisk. Men han fik nogle udfordringer, da han ofte traf beslutninger uden formelt at have forespurgt om, hvad andre måtte mene.

De var ofte mistroiske og mange erkendte først for sent, at det også havde været i deres interesse, at have taget ham seriøs fra starten. Han arbejdede impulsivt, og mente at det var hans force, at gøre sig klar i det stille, som en tyv om natten.

“Ja, så slægter Lars Ole Gorm sandelig sin far på!” Patricia smækkede med tungen og slog med nakken.

“Han bad aldrig andre stå på mål for sine gøremål, men i det stille nagede det ham dog, når han ikke fik direkte respons, som om man ikke ville anerkende hans genialitet.”

Han mente at han allerede havde afvejet og tænkt mulighederne godt igennem, og impulsivitet er et spørgsmål om timing, sagde han.

“Som far, så søn,” Patricia var begyndt at lytte mere opmærksomt.

“Tidligere var han løbet ind i en eklatant fiasko. Ikke så meget, at det var forkert, det han havde tænkt sig at gøre, men at han reagerede undvigende, som om han havde noget at skjule, Det blev udlagt, som han var uhæderlig.”

Det endte med at han måtte trække sig fra al offentlighed. Jeg ved, han selv følte, at det

senere gik ud over hans børn, der i nogle situationer blev efterladt forsvarsløse, fordi der var ting, han ikke kunne tale om. Det var noget som Lars Ole Gorm specielt tog sig ilde op.

Det endte med et tillidsbrud, der forhindrede ham i at lære, hvad hans far i virkeligheden havde stået for. Efterhånden er det kun mig, der er så gammel, der på egen krop har oplevet den forskel, han bar igennem, og hvordan det føltes.”

“Det giver mening.” Pat er nu klar i hovedet, og synes at have glemt problemerne med sin egen mor. “Men hvorfor fortæller du ham ikke selv om de hemmeligheder, som han end ikke selv ved, han ikke kender til.”

“Det er noget, som må tage den tid det tager,” svarede troldmanden. “Nu har det haft sin tid i glemsel så længe, at det er blevet en generationsting. Hvordan det vil blive optaget i dag, og hvilke reaktioner, det eventuelt kan afstedkomme, ved heller ikke jeg. Jeg ved bare, at det kræver tid, for ikke som sidst at blive en ‘ting,’ der i bedste fald bliver ignoreret - i værste fald kræver uskyldige ofre.”

Den Store Oz blev pludselig tavs, og Patricia valgte at lade ham være alene og gik tilbage til sit hjem med uforrettet sag.

Anni Birgit Sørensen

Et smilende skrig

Skriget, som ingen hørte,
fordi det aldrig blev til lyd,
har forvandlet sig...

Og se; nu smiler jeg.

Et smerteligt smil – jovist,
men klogere, mildere
lidt mere ydmygt er det.

Det smil, jeg nu går med,
kender rædslen
og har lært,

at glæde er ikke bare glæde.

Glæde er også sorg og smerte,
glæde er at kende.

Og tårerne må vidne om,
at gråd renser sjælen,
så klagesangen bli'r til taknemlig jubel,
nu da skriget endelig finder ud
som et lydløst smil.

Hvem finder vel på at smile
med et så pinefuldt kendskab
gemt i sit hjerte?

Det gør kun den, som netop véd,
at når blot smerten bli'r dyb nok,
sker den forvandling, der ganske vist
er uhørt og uhyrlig,
men ikke destomindre nødvendig.

Hamskifte

Forandring og forvandling.

Et nyt år er på vej,

et nyt kapitel

i et liv.

Vokseværk.

Det gør ondt at blive større

... at vokse.

Giv slip og se fremad.

Det, der var, kommer ikke tilbage.

Det smerter,

det er farligt,

jeg mister fodfæste

... mister balancen.

Det gør for ondt
at give slip,
stå med intet.
Jeg vil ikke
... holder fast ...
det er mit,
det skal med mig.

Huden rives langsomt af,
flås, flænses
... er slidt og må skiftes.
Jeg føler mig alt for nøgen,
så udsat
... uden hud ... uden ham.

Hudløs

Jeg har vænnet mig
til denne hud,
den har værnet om mig,
om mit indre.
Det gør ondt
at skifte ham.

Nu må jeg ikke
se mig tilbage.
Fortiden er for altid
borte.
Vender ikke tilbage.

Ser du dig tilbage,
stivner du,
låses du fast
i det gamle døde aflagte aftjente
væv,
forvandles til
en saltstøtte.

Min nye ham
vokser ud,
dækker mer' og mer' ...

Himmel og jord i bevægelse

Endnu engang
klædt i støv og aske.
Uden anger
rejser Aurora sig
til en ny begyndelse.
Lilla transformation,
forvandlingens dans,
sortgrå pulvariseret eksistens
antager endnu engang
en ny form.
Ildens fortærende kraft;
alt er brændt,
konstellationer knust.
Kun det usynlige ...
det ikke brændbare

inderste

bæres videre ...

Vinden hvisker et sagte pust

i ildens efterladte aske

... stjernestøv ...

blæser bort.

Gådefulde drømme.

Genopstandelse.

Et vedholdende væsen

træder frem

under

ildfuglens opstigende

flammevinger.

Glorificeret skikkelse.

Skæbne føder og fødes.

Solen åbenbares.

Livets begyndelse...

En genfødt

er lutret

og hærdet

gennem skærsild.

Fortiden er

vasket bort;

tabte minders vemod

som drivtømmer

på flodens blodige vande.

En lutret jord,

himmelsk væren.

Glæde på trods.

En ungdomsoprørers vaklende dans

Menneskebarn

du vakler

du må nu finde

dine egne ben at stå på.

Den unge oprører

har egenhændigt

taget livet

i egen hånd

slået far og mor ihjel

og er løbet hjemmefra.

Menneskebarn

du vakler

under byrden

af dit eget kors.

Brydningstid

og stridstid

barnet i dig slås

med den voksne side

voksen kvæler du barnet

barnlig foragter du voksenansvar.

Menneskebarn
du vakler
forsøger at slippe
destruere livet selv.

Spændt ud
i et tomrum
fortabt i uendelighed
du kan ikke mere
vende hjem
det gamle er jo brændt
skabe sit eget hjem?

Menneskebarn

du vakler

håber en dag

at flyve.

Hylstret slår sprækker

en verden går itu

spinder silke

mens alt går under

du gemmer dig

i din kokon

længes ud i lyset.

Menneskebarn

du vakler

slider dig vej

ud af den stramme puppe.

Ved endnu ikke

hvem du er

“silkesommerfugl”

larven spinder selv

det mørke beskyttende lag

befrielse er sårbarhed

at leve er forvandling.

Menneskebarn
pubertetsunge er du
forældrekærlighed bærer du
i dit hjerte.

Alle de her bragte digte fra digtsamling:

“Fugl Fønix”

fyldepennen.dk

Rørende rørelse

i uddrag

I nuets omvæltende tilblivelse

går jeg min jordiske gang

til fremtidens længsler, håb og drømme.

FOR TIDEN

lever, ånder og er jeg.

Undergang og skabelse

i stadig forandring.

Tilintetgørelse og fornyelse

i ét helende øjeblik ...

Mikkel Grøn

Tour de Tænkere

Feltet i det eftertænksomme spil er fuld af eftertanke, I Front er Aristoteles der har den gule føretrøje, han bruger et ekstra ben til at køre på den trehjulede. Socrates er hans store rival. Han ruller som en appelsin, med metafysiske tråd i pedalerne, der er lavet af krebs. Han er på evig jagt efter et bjerg, hvor han bliver ved med at rulle sin cykel opad, mens den triller nedad på grund af glatte tanker. Kierkegaard er det danske håb, der mener at det kræver en æstetisk trimmet cykel at være vandbærer, mens de sande bjerggryttere søger den etiske fordring der er grobund for den kristne opblomstring, der er ren vand på vandbærernes mølle. Nietzsche mener at cyklen ikke eksisterer og at Rytterne

er flyvende guder selv. På bagagebæreren sidder Løgstrup og forsøger at genkende cyklen som en ægte religiøsitet. Marx er den evige udfordrer ,der hele tiden går i udbrud og mener, at feltet har brug for en revolution. Mens Hegel mener, at alle skal være lige til at køre lige hurtigt. Leibnits er ikke sikker på, at cyklerne har en fri vilje. Jaspers mener at cyklen er rusten, og Herman bang kører uden cykelsaddel. Bentham mener at udbryderne må have en pligt til at køre overens med moralen. Imanuel kant er mega hurtig og synes, at alle de andre er frie til, at være som de ønsker de andre cykelryttere er for ham. Stalin graver asfalten op og er en sand kriger. Mens Bohr er en sand eksplosivitet på cyklen og mener, at hans aggressivitet kan holde

feltet sammen i fred. Platon mener, at alle de andre stadig sidder i bjerggrotterne og ikke kan skue den sande cykeltur, de er i gang med. Der går en rum tid før Engels finder ud af, at man skal gå i udbrud for at vinde, og hans cykeltrøje er lyserød, og Cyklen bener han af sted på med lighed for folkets spilleregler. John Stuart Mill mener, at der er brug for mere konkurrence for at rytterne kan liberalisere deres kørsel for at føle sig frie, for at alle kan køre deres individuelle løb. Mao udfordrer dem, for hans holds kommunikation er et stærkt samarbejde. Kung-fu-ze har et helt hold af Ninjaer, der benytter de vildeste smidige trix. Peter plys kommer altid for sent i mål, for han er vores gode gamle bamsebjørn. Mens Fætter højben følger sit held til at spurte

sig til point. Buddha svæver over bjergene og er en sand bjergbestiger, der vinder fairplay prisen for sin gode Karma. Team Sky har Jesus med på holdet, men hans vigtigste opgave er at lave vandet i drikkedunkene fra Vand til vin. Riis forsøger hele tiden at skrive kontrakter og signe Genier til hans danske Cykelhold, der bliver verdens bedste. I kommentatorrummet sidder Leth, med en papegøje på skulderen, der hvisker ham poesiens blå blomst i ørerne. På sidelinjerne står samtlige studerende og bz'er vejene og kalder Cykling for den sande filosofi. Imens maler Cypres hill maling af de store tænkere på vejene. I hjørnet af målstregen står en robot og siger: "gå ikke over sporet der kommer Tour de Filosofi." I skyggen ligger Freud og

dagdrømmer på hovedet i sin seng, mens han leder efter de fælles urbilleder. Jean de Arc har klædt sig ud i herretøj og har lagt en sok i Cykelshortsene for at se ud som en mand. Thor cykler rundt i feltet og gokker de andre i nødden med sin Thorshammer og Mohammed sidder perfekt på Cyklen, og ønsker sig fred i feltet i sin bøn. Langt om længe danser Jostein Gardiner med fyldepen og kommenterer løbet på norsk. I kulissen kører Dan Turell rundt i Taxi-følgevoغن og råber fuldstændigt fantastiske opmuntringer til Rytterne. Imens dukker Rolf er ren, Selv er jeg Mikkell Grøn jeg er dybt fascineret af at betragte Cykelrytterne, mens de klatrer oppe i bjergene, men den verden der er min er en rute der sigter mod mit litterære gennembrud.

Jeg seer fjernsyn derfor ved jeg der er en verden. Vi tænker derfor ved vi at vi eksisterer, fordi Cykelløbet har sin egen taktik, findes der noget der er større end os selv. Selv den mindste Cykelmyg, er bevidst om at løbet er vidunderligt og at selv de højeste bjerge. Det at tænke sig til Paris er at føle Europas Hjerte som en heltemodig historie skrivning. Den der tror på sig selv er en del af Cykelløbet den der røber sine store tanker er forrest i feltet vi ved at der er en nummer to med der er for langt derned. Froom er først, Indurain var Større Mercx er legendarisk, Pantani var en klatrer. Alle er de kærlighedsprofeter.

Gud er stor, men Fuglsang er større.

Kell Ioan I Thygesen

Vol. 2

Historien om Os fra Oz

3. del

Det bankede på Patricia Os' dør. Det var en utålmodig banken. Hun kiggede i det lille kamera, hendes tidligere mand havde fået lov at inatallere, så hun kunne være tryk ved at åbne, også selvom hun ikke ventede nogen. Hun lyste op i et smil og skyndte sig ud for at åbne døren.

Det var Et Os sammen med Den store Oz. Patricia faldt Agnete om halsen og kyssede hende ubehersket. "Hvor er jeg dog glad for at se dig. Nu skal du aldrig forlade mig igen!"

“Mor, har du været henne hos far?” spurgte
Agnete spagt. “Han har det ikke så godt.”

“Nej, jeg er færdig med ham. Det er hans
skyld, at jeg har måttet undvære dig så længe.
Du skal bare blive her hos mig. Jeg vil heller
ikke snakke mere om bedstemor. Hun har det
godt, og det skal vi to også have, nu, kun OS
to.”

Hun var ustoppelig og flød over af
gensynsglæde. Til sidst rømmede Den store
Oz sig og spurgte, om han ikke måtte komme
indenfor. Det gjorde Pat lidt forlegen, og hun
skyndte sig at åbne døren på vid gab og viste
med en fejende bevægelse vejen.

“Vil I have noget at drikke? øhh.. eller er I sultne?”

“Mor, far har det dårligt,” gentog Agnete.

“Ja, vi var hos ham igår,” sagde Den store Oz. Han stoppede atter, men gjorde ikke tegn til at ville sætte sig, før Patricia forfjamsket, idet hun rettede på sit hår og børstede sin nederdel, bad ham gøre det.

“Men det var da godt, at du valgte at bringe hende her hen til mig. Jeg laver noget chokolade, det kan Agnete så godt lide.”

“Mor, far har det ikke så godt,” sagde Agnete for tredje gang.

Pat Os rystede på hovedet. “Han har det da altid godt. Han har da aldrig beklaget sig over noget - i hvert fald ikke overfor mig.” Hun satte sig ned. “Hvad er hans problem?”

“Sidste gang vi to talte sammen, talte jeg med dig om hans far,” tog Den store OZ nu over igen. “Jeg besluttede mig for at besøge LOG Os for at mærke efter om han var klar til at kende mere til sandheden om sin far. Jeg tog Ét Os med derhen, og .. “

“Har Agnete været hos Lars Ole Gorm!!?”
spruttede det ud af Pat. “Hvad tænker du på?
- Åh, undskyld Agnete. Undskyld undskyld

undskyld, det hele løber af med mig. Tilgiv mig.” Hun slog hænderne op foran ansigtet.

Agnete satte sig ned ved siden af sin mor og lagde en arm om hendes hals for at berolige hende.

Den store Oz satte sig overfor dem og fortsatte med sin rolige stemme:

“Jeg vil gerne fortælle jer en gammel indisk legende., som måske kan gøre mig i stand til nærmere at belyse hvad LOG Os’ far udrettede, og hvorfor han ikke kunne fortælle sine børn det.

Legenden beretter om en gammel hellig
mand, der til fods, alene stred sig gennem en
pludselig opstået snestorm på en af
Himalayas vindomsuste bjergskråninger.
Vinden tog i hans lange hvide skæg og sneen
blindede hans syn, så han måtte føle sig frem
med fødderne for at finde fæste blandt de
ujævne sten på vejen.

Han snublede, universet slår en kolbøtte og
himmel og jord står med ét i et.

Han ligger afkræftet uden at kunne rejse sig.
Da stormen løjer af en smule kommer stedets
dyr og finder ham døende. Der var en stor
bjørn, som var på udkig efter et sted at gå i hi
for den kommende vinter, der syntes at være

på vej, alt for tidligt. Der var en rød ræv, der var på jagt efter det måltid kød, som den ikke kunne leve uden at få mindst én gang om ugen.

Et tredje dyr dukkede op ved den hellige mands side, en hvid kanin. Den var ude for at foragere det sidste forråd, selvom sneen nu havde dækket jorden, og der ikke var noget at se.

Den nærmede sig forsigtigt, for ikke at ende som måltid for den røde ræv. Ræven på sin side skævede til den store bjørn for at sikre sig at den var velpolstret nok og derfor ikke udgjorde nogen fare for den. For bjørnen var det kun mennesket, der kunne være en

trussel, men her var der åbentlyst intet at frygte fra den side.

Det varede ikke længe før frygten hos dem alle var forsvundet sporløst. En anden følelse havde taget over.

De fornemmede hvordan denne hellige mand, der lå døende foran dem, var en del af deres eget liv og overlevelse. Han bar freden hos sig, og hvis han døde ville livet miste mening for dem alle, og uden den ville glæde, tillid og kærlighed til deres medskabninger også forsvinde - og fjendskab og selvudslettelse lå lige for.

De kiggede på hinanden og løb straks efter fra stedet, hver i sin retning. De vidste alle tre præcis, hvad de måtte gøre. De måtte holde denne mand ved livet, for hans og deres egen skyld.

Bjørnen kendte et lille vandløb i nærheden, hvor den måske kunne fange nogle fisk. Den vendte kort efter tilbage med munden fuld. Ræven løb for at finde nogle bær, og vendte ligeledes kort tid efter tilbage. Den havde en gren i munden, den havde knækket af en busk, fyldt med saftige bær.

Kaninen havde flere forrådskamre med nødder og andet godt i nærheden og den var sikker

på, at den ville være den første til at bringe
mad til den lidende vismand.

Men, hvad var det?! Der var ikke noget. Nogen
havde fundet det og tømt det. Der var intet
tilbage. Nå, videre til det næste sted. Men
også her havde der været nogen og spist alt
det indsamlede forråd.

Den hvide kanin måtte derfor slukøret vende
tilbage til den forkomne vismand tomhændet,
efter både bjørnen og ræven var kommet med
deres bidrag. Bjørnen havde nu lagt sig i
vindsiden og gav læ for den kolde vind, mens
ræven diverterede med bær på gren, som
vismanden med sine tilbageværende sidste

kræfter netop formåede at plukke og putte i munden.

Kaninen var meget ulykkelig, og de andre dyr så bebrejdende på den.

Den begyndte da at samle stort og småt brændbart, og da den gamle var kommet sig så meget, at han kunne sidde op, gestikulerede den, at han skulle tænde et bål af brændet, den havde samlet.

Det næste der skete, kom bag på alle omkring bålet. Kaninen gjorde forståeligt, at det ikke var en fejltagelse, hvad den havde i tankerne.

Den var ikke en vigtig eksistens, det var derimod den gamle hellige vismand.

Han havde kun sig selv at give, og da bålet knitrede levende, sprang den op på bålet, hvor den for øjnende af resten af selskabet kort efter var forvandlet til en lækker kaninsteg.

Den gamle kom sig nu hurtigt ved at spise kaninens nærende kød, som gav den hellige mand fornyede kræfter til. Bjørnen fortsatte med at holde ham varm og ræven hentede flere bær.

Næste dag kom han på benene og fik sig bevæget til det nærmeste beboede sted, hvor han fik husly og pleje. Han sov i flere dage før han begyndte at tale.

Han kunne da fortælle om, hvordan han var blevet reddet, og kaninens selvopofrelse blev prist i høje toner og gjort udødelig gennem hans historie, som senere blev kendt over hele Indien, og nu også af jer.”

Patricia og Agnete sad stille med tårer i øjnene og hinanden i hånden og lyttede til Den store Oz’ historie.

“Men hvorfor er en kanins liv mindre værd end et menneskes?” spurgte Agnete til sidst efter at have tørret øjnene.

“Som vi ser det, har de begge en eksistens, og begge er glade for livet. Hvor de adskiller sig fra hinanden er, hvad de med det liv de

har, er i stand til at udrette for andre, som først og fremmest betyder afkom, familie og børn. Næste trin for livet på Jorden.

“Kaninen fornemmede, som de andre dyr, at det menneske, der lå foran dem var i nød. Men samtidig at han ikke var et normalt menneske. Den fred de følte, vidnede om at han havde overskredet, hvad et menneske normalt er givet at udrette.

Han havde ydet ofre, for at nå til den fred og indsigt han besad. Åndelig ophøjethed koster ofre, men ophøjethed avler også ophøjethed og vigtigheden for at ofre sig for en højere sag. Kaninen tog et ultimativt valg, oversked

normen for hvad en kanin er i stand til at udrette og døde lykkeligt gennem sin dåd.”

Pat var nu også vågnet til dåd: “Det ville aldrig ske heromkring - altså i den virkelige verden.

Det er bare en gammel skrøne, ofre er ikke cool mere - Men Agnete kunne godt lide historien.”

“Man skal ikke ofre sig for noget, man ikke forstår. Men alle sunde mennesker har en iboende trang til noget større at tro på, og hvis de finder mening i dette, finder de også kraft til at bringe ofre. Jeg kan forstå, at du har ofret din mors gode navn, for din datters fremtid. Så, det findes altså også heromkring.”

Efter en pause fortsatte han: "Det er en ulykke for de fleste, ikke at finde frem til, noget udover én selv at leve for. Dette er første skridt til at udvikle følelser for, at kunne se og erkende, hvad ellers findes, udover én selv, som man ikke umiddelbart fatter. Det er nødvendigt at forstå, hvad som er vigtigt, for at et samfund kan trives og vokse, selvom man måske ikke helt forstår alt, hvad og hvordan.

Uden denne følelse for omverden, som du siger, ikke er perfekt og ikke værd at ofte sig for, kan livet tage en blindgyde og ende i, at man blot ønsker at forlade den, om også for egen hånd - for ingenting."

“Og fortæller du mig nu, at det er dét min mand fejler. Selvmordstanker?” spurgte Pat Os med måbende stemme. “Har du også fortalt ham den historie, du lige her, nu har fortalt os?”

“Nej, den vil han ikke kunne bruge til noget,” svarede han. “Jeg gav ham i stedet Reflex 25”

“Hvad for noget?”

“Ah, da du var 25, ja, tænk over det.” Pat lyste op i forklarelse.

“Ja, det forstår jeg. Min mor sagde altid hun sluttede med at blive ældre, da hun var 25. Hun døde som 25-årig, 25 år senere.”

“Nej, jeg har givet ham et af hans fars apokryfe optrykt i tidsskriftet Reflex, som jeg har haft liggende. Jeg har lovet hans far at give ham dem, når han var moden, og havde mulighed for at forstå og leve med det. Det er først når verden gør modstand, at sindet giver plads til alternative følelser. Indtil nu har han blot fortrængt mindet om sin far.

Som barn oplevede han ofte, at hans fars ry ligesom skyggede over hans egne oplevelser. Folk havde en mening, men den blev mest luftet i private sammenhæng. Hans far talte aldrig om, hvorfor der ikke blev talt frit om, hvad han havde gjort, der skulle forblive en hemmelighed.

Han besluttede sig for, at det ikke var eftertragtellesværdigt. Han valgte at acceptere ham som en taber. Med en vis berettigelse, da det var det, han så i øjnene på dem, de frygtssomme, uden evner til at bekymre sig om andet end dem selv, og dem der generelt ikke formåede at tænke dybere.

Han havde tidligt ofret sine personlige ambitioner, og var derfor tilsyneladende let at omgås. Det blev udlagt, som man var til, hver på sin måde. Gemenhederne trivedes hvor folk var til det, og visionerne og optimismen trivedes hvor folk var til det.

Det gjorde det let for os, der elskede ham, at manøvre, for når først man har set folk i deres

sande farver, ved man, hvad man har med at gøre.

Hans eget håb var, at det ville kunne skabe en forandring mod et mere åbent og tolerant samfund. Men da panikken var blevet pakket vel af vejen, og normaliteten vendte tilbage, erkendte han, at han kun kunne bruges, når armoden nåede et vis punkt.

Han var en ven, man kunne vende sig til, når krisen kradser. Jeg skylder ham meget, og takker ham for, at jeg er, hvor jeg er i dag. Det er hans fortjeneste.”

“Mor, far har aldrig snakket om farfar. Han har altid haft travlt med at gøre alting smart og

moderne. Jeg vil gerne kende min bedstefar...
men far er altid optaget af sine ideer og nye
opfindelser ... og du kan jo heller ikke fortælle
mig om din far, mor, fordi bedstemor aldrig har
haft en mand.”

“Jamen lille skat. Bedstemor havde jo travlt
med sin sportskarriere,” skyndte Patricia at
tilføje, men Agnete var synligt ikke tilfreds.

“Det er mit håb nu, at I ville tage over til Lars
Ole Gorm. Sæt jer ned sammen med ham,
eller løb rundt. Han har brug for adspredelse,
som han ikke selv står for ... eller bag.

Spørg til hans far, måske har han lyst til at snakke ... og det er I gode til, ved jeg. Og måske kan I også lytte?

Du har fået fred med din families fortid, Patricia, og Agnete har jeg set blomstre, sammen med sine nye venner. Hun behøvede bare tryghed, og friheden til at opleve verden, som den er.

Jeg håber og tror nu, at tiden er kommet for Lars Ole Gorm til også at finde fred med sin fortid, så fremtiden også kan finde sin plads i nutiden.“

Caritas

Tilbage i det herrens år 1451

fik Aalborg by sit helligåndskloster.

Til sjælens trøst, hjælp og lise

mens mitraen trækkes gennem sølet.

Det folkeligt skabte helligåndshus

blev kanoniseret ved pavelig velsignelse.

Til sjælens trøst, hjælp og lise

mens mitraen trækkes gennem sølet.

Munke og nonner under samme tag

til menneskesønnens fromme efterlignelse.

Til sjælens trøst, hjælp og lise

mens mitraen trækkes gennem sølet.

Pilgrimsrejsende til Rom krones
med besøg i faderkirke og moderkloster.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
mens mitraen trækkes gennem sølet.

Kaldet er at du skal dele din kappe
med den faderløse og den fattige tigger.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
mens mitraen trækkes gennem sølet.

Ihukommende Kristi lidelser skal
under korset de syge helbredelse finde.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
mens mitraen trækkes gennem sølet.

Til åndelig fornyelse og vækst skal I
opildne borgerskabets gilder og lav.
Til sjælens trøst hjælp og lise
mens mitraen trækkes gennem sølet.

Sjælemesser skal for den højbårne adel
holdes i bytte for hersidigt gods.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
mens mitraen trækkes gennem sølet.

I skal være almenhedens hospital
hvor ridderordnernes caritas ikke rækker.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
mens mitraen trækkes gennem sølet.

Derfor med lutter glæde det ej var
at se Luthers teser lukke klosteret ned.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
mens mitraen trækkes gennem sølet

Den caritanske institutions virke
førtes dog videre som stiftshospital.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
mens mitraen trækkes gennem sølet.

Efter den kongelige lensmands ønske
kirkens sten omkalfateres til slot.
Til sjælens trøst, hjælp og. lise
mens mitraen trækkes gennem sølet.

Som skole for unge og pleje af syge,
huset består i endnu mange år.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
og mitraen trækkes op af sølet.

Den medmenneskelig omsorg
findes stadig bag klosterets mure.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
og mitraen trækkes op af sølet.

Som bolig for åndsfriske ældre står
byklosteret vagt om åndens kår.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
og mitraen, trækkes op af sølet.

Atter trives kunsten i kulturens bolig
bag klosterets vægge, stille og roligt.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
og mitraen trækkes op af sølet.

Højt i hævd holdes kunstens fane
hvor nogen vil nogle andre noget.
Til sjælens trøst, hjælp og lise
og mitraen trækkes op af sølet.

Åh, for en tid nutidens selvhævdende kiv
bytte ud med en fortids uselvsk fromme liv
Til sjælens trøst, hjælp og lise
og mitraen trækkes op af sølet.

Uropført Aalborg Kloster 11/11 2018

Kenneth Sogaard Krabat

Svaner svømmer ikke under vandet

- denne betydningsløse-Tidende-følelse er ret interessant.
- nej den er faktisk ret skrækkelig
- mere hen ad tom
- jeg er tom
- ingen til at høre min svanesang
- svaner synger ikke
- i øvrigt svømmer svaner ikke under vand så
at bruge metaforen at gå ned i
kombination med svaner selvom de er
søde og nuser og berygtede for at
kunne brække din arm med næbbet er
ret overflødigt.
- så hvordan gøre mine skrupler hørt?

- nej faktisk hvordan slippe af med smerten
ved ingen smerte grundet for megen
smerte i den antagelse at
følelsesmæssig eller mental smerte
uden sammenhæng med skade på den
fysiske krop ér noget der findes?!
- måske smerten ikke er virkelig.
- er det her en form for buddha-trip-ting?
- måske smerten er en scene eller tilstand.
- kunne tænkes at være et afbræk i en
naturligt forekommende proces eller
indgåelse i omstændigheder på naturlig
vis at kunne slippe ud af igen
- men en proces på vej hvorhen og hvorfor så
ubehagelig og hvordan komme ud af
det her?

- eller snarere hvordan komme ud af hvor F jeg
er nu?
- hvis det altså er noget jeg er inde i og ikke
noget mentalt så det kun går væk ved
åremål af hård regn med en terapeut
- hvorfor jeg ikke smiler mens jeg siger det her
undrer mig
- måske jeg virkelig er meget meget
deprimeret
- måske jeg virkelig virkelig ikke kan føle en
skid
- måske er det her en fugue state hvad dét så
end er men det lyder godt synes du
ikke?
- jeg ader virkelig mig selv og ville have lært at
tale fransk hvis ikke det var for sproget

- jeg aner ikke hvordan jeg skal eske mig selv
uagtet at jeg ved at et manglende L på
fransk ikke mere findes eller måske
aldrig har
- kunne det tænkes at jeg bare er meget
meget såret eller at være alene for
længe hober sig op og forandrer
hjernen lig enhver anden forandring i
kroppen som følge af overindtagelse af
for eksempel tungmetaller så som
kviksølv?
- så at være alene forgifter mig?
- men at jeg har været alene havde en årsag
- men jeg har aldrig været alene eftersom
antallet af kærester og veninder eller i
minimum bekendte siden før hor-

monerne påbegyndte deres hejs har
været højt

- men måske har jeg været alene eftersom at
være alene egentlig er en mental
tilstand lig alt andet ikke sådan at
forstå at jeg ønsker vende tilbage til
eksistentialisme eller zenbuddisme men
sy føle mig alene betyder ikke at være i
stand til at se hvor jeg hænger sammen
med universet og menneskene i det
- burde dét ikke være MIT univers og til MIT
hører også vinklen på alt?
- men hvis MIT univers er utrancendetabelt i
betydningen jeg kun har kemien i min
hjerne til at spore alle forandringer og
kemien i min hjerne er skabt af at føle
mig på afstand af alle så kan jeg ikke

forandre mig med mindre min hjernes

kemi forandrer sig

- det her kommer til at koste
- det her kommer til at koste
- jeg er ved at dø af ensomhed
- jeg er ikke villig til at give efter for

konformitet

- men jeg er konform og komfortabel og tryk i

min pengepuppe og ved ikke at skulle
arbejde

- men jeg ville gerne arbejde og lege og blive
udfordret men der er ingen at debattere
problemerne med eftersom jeg er alene
og ikke stoler på folk

- jeg stoler ikke på mig selv er dét

- men eftersom tillid er så høj en pris at betale

er alternativet virkelig at dø

- dø af ensomhed
- dø af sorg og smerte
- dø af ubrugelighed og nyttesløshed og
mangel på fokus
- livet sutter røv
- livet sutter virkelig røv
- GOD hjerne kemi er alt der findes det vil sige
ALT der tæller
- funktionelt livsforlængende POSITIV
hjerne kemi
- hjerne kemi man gider SKRIVE HJEM om
- det er alt der er
- og hvordan opnår man dét?
- hvordan opnå det så eftertragtede smukke
sind når alt forude er tanker fra gammel
tid?
- old-gamle tanke-tanker.

- opbrugte tanker uden behagelige
 overraskelser og ene hårdt arbejde til at
 gøre dem virkelige eller ikke virkelige.
- hér er hvor det ender.
- ved begyndelsen af yderligere depression
 frembragt af tidens passage uden at
 noget værdifuldt finder sted eller bliver
 påtænkt og ingen hængsler til en kendt
 eller velkommen virkelighed banker i
 vinden og ingen menneskelighed der
 viser sit ansigt og intet idealistisk ungt
 menneske springer op for at tage
 vægten og smerten og ensomheden
 der tager mit liv
- og ville jeg faktisk ønske dig det?

- ville jeg virkelig ønske at mennesker forsøgte
at hjælpe mig med noget de ikke
forstår?
- der er et hul i himlen og det hul er i dit sind
og rummet der siver igennem og luften
der undslipper er i dit sind og hele
planetens kvælning og alle levende
væsener på dens overflade er i dit sind
og du er ikke på overfladen fordi du er
ikke i dit sind
- er du med?
- du er et andet sted og dit sind er også dér
- og du vil aldrig kende dette sted som du kan
kende stedet i dit sind
- og ingen vil nogen sinde kende dig som de
kender det sted i deres sind
- din eksistens er ikke kendbar

- videnskaberne forsøger men videnskab ser
kun hvad der kan ses med menneskelig
bevidsthed og menneskelige sind og
menneskelige sanser
- din personlige virkelighed er ikke
kvantificérbar eftersom intet gentager
sig selv
- den ensomhed jeg føler den alle føler er ikke
kvantificérbar
- den er der eller den er ikke og som sådan et
produkt af hjerne kemi
- min hjerne din hjerne er ensom
- eller forelsket eller liderlig eller bange eller
nysgerrig eller generøs eller bare
ganske almindelig underlig
sammenholdt med sindstilstanden i
andre hjerner

- din hjerne er alt
- min hjerne er alt
- prøv at sige dét til et ungt menneske der
gerne vil afhjælpe min ensomhed og
min manglende værdsættelse af selv
- det er hagen.
- at intet menneske vil overleve i ordets
positive forstand uden at værdsætte sit
selv
- og hvad er det?
- dette selv?
- det enestående ved at findes er hvad selvet
er
- oldtidens sprog og gamle dages erfaringer
fortæller os det
- ordet betyder dét som personlig
introspektion ser på ikke kan undgå at

se og som et udtryk er mest af alt når
opmærksomheden ikke er optaget af
andre væsener.

- også sammenlignelig med usammenlignelig
og unik og solo
- så hvordan kommer man frem til at finde og
opdage på hvilken måde man er
usammenlignelig?
- med undtagelse af ganske enkelt at se ind i
sig så ved at forsøge alt der lyder
interessant
- livet vil give én de uinteressant besværlige
og ubehagelige kort at spille uden at
spørge først og det er det svære
- at finde ens unikke selv består derfor af to
ting
- have det sjovt

- tage sig af det som ikke er sjovt, såfremt det
er nødvendigt
- og beslutte sig for at de to er hvad alting
handler om
- men det forhindrer mig ikke i at føle
ensomhed og frygt for at dø alene eller
at opdage behovet for at gøre en ende
på alt som følge af manglende
genkendelse og anerkendelse af mit
selv
- så jeg må værdsætte hvad der er at
værdsætte ved mig
- varm
- tænkende
- tjaa det er vel egentlig dét resten er
fejlbehæftet eller amatøragtigt

- men en værdsættelse af at være unik
betyder reelt hvordan jeg skiller mig ud
fra andre
- en vurdering af verdens mennesker eller blot
de mennesker jeg kender eller har
kendskab til
- jeg ved at succes betyder at arbejde virkelig
virkelig hårdt for at opnå noget inden
for den virkelighed hvor det at opnå
denne særlige succes har betydning
- at lave penge er en virkelighed i sig selv men
at få succes professionelt eller i
kærlighed eller med at hjælpe andre er
succes blandt ligemænd.
- succes blandt ligemænd fordrer ligemænd.
- jeg har ingen ligemænd eller rettere jeg er
ingen ligemand

- jeg har ingen profession.
- jeg er en fifler og en fuser.
- og af dén grund er jeg ensom
- jeg kan ikke værdsætte hvad de finder
behageligt og godt og ikke-trivielt eller
interessant eller stimulerende eftersom
de alle sammen ér deres erfaringer
- intet har jeg som ikke er defineret af dem og
jeg kan ikke lukke dem ind
- de vil knuse og udskamme mig med hån
- de vil projicere deres frygt over på mig
- de vil alene elske hvad de behøver og afvise
resten
- der findes ingen virkelig varig menneskelig
kærlighed
- der findes kun den automatiske og evigt
tilstedeværende tiltrækningskærlighed

som enhver må arbejde hårdt for at
bevare i deres version af det evigt
foranderlige univers hvor tiltrækning
aldrig er sammenhængskraft men en
tiltrækning opretholdt gennem
opmærksomhed på samme

- for småt begavede mig
- igen
- menneskelig kærlighed er opretholdt

tiltrækning

- sikken indsigtsfuld nat på afgrundens bund
- hvor dét så end er
- men forfærdelig følelse uanset hvad
- er det nødvendigt?
- har ingen anelse men at leve til i morgen

hvor forhåbentlig noget i min hjerne har
ændret sig giver god mening så jeg

antager at hage mig fast slår at æde
udstødningen på min gamle VW.

- men der ér godt nok ikke meget at bryde sig
om lige nu.
- ud over denne følelse af at være på afstand
af alt.
- at afvise alt.
- det kan kun være en form for kærlighed der
holder mig bundet til billedet af at have
mennesker der bryder sig om mig som
jeg bryder mig om.
- eller bare legekammerater og alle blev de
gamle og ikke sjove
- og mit hjerte er ungt
- mine følelser
- og mit sind er i fremtiden

- og min kæreste er i sin seng i sit hus og
savner mig og det rører mig ikke
- ikke nok til at gå derover eller ringe eller
tekste eller på nogen måde lade hende
vide at jeg anerkender hendes
eksistens
- paradoksalt nok?
- eller bare summen af alle ting?
- hér er det
- at forlade hende for at finde en anden som
forstår min ensomhed er vanvid
- at forlade hende for at være alene er vanvid
- at forblive sammen med hende for at føle
mig delvist alene og fuld af selvhad
over ikke værdsætte en brillians som i
det mindste hun værdsætter er absurd

- jeg vil altså have vanvid vanvid eller
absurditet?
- mit selvhad ønsker jeg at miste mit lave
selvværd min manglende forståelse
- jeg ønsker at miste min manglende
forståelse af hvad der gør mig til noget
særligt
- jeg ønsker at vide hvorfor jeg er noget
særligt hvad er det enestestående ved
mig og alene i positive tanker bruge
resten af mine dage på kun at afdække
dét.
- skriv dét ned Buddisme og Zenbuddisme
skriv dét ned eksploder det gør noget
med det for at få mig til at føle mig lille
og ubetydelig!
- nej det kan I ikke vel?

- nej det kan I ikke for jeg hævder ikke at det
findes
- jeg ved det er en følelse og at følelser
forandrer sig
- jeg ved at følelser forandrer sig og jeg er
enestående
- fremtiden eksisterer i virkeligheden ikke og ja
jeg er enestående eftersom enhver del
af universet er enestående og det er
okay ikke at vide og forstå
- og jeg ved ikke og jeg forstår ikke så jeg er
okay
- jeg er okay
- min hjerne kemi er lidt fejlbehæftet men jeg er
okay
- nedtrykthed sker.
- depression er hjerne kemi.

- hjerne kemi kan forandres.
- men
- jeg har intet at skrive om hvis jeg er glad
- glad normal glad
- ekstatisk forelsket forvrænget dilerisk vred
 ked men ikke glad normal glad dét er
 min hjerne ude af funktion
- dét er manglende friktion og teflon virker kun
 på pander
- alle andre steder er det død
- man hager sig til livet så man kan ikke have
 teflon i sit liv!
- jeg hager!
- jeg kan ikke!
- så jeg behøver friktion
- sproget er noget lort og ikke noget stort
- fungerer kun når man ved hvad det består af

- og når man ved hvad det består af er man
nødt til at bruge det korrekt for at blive
forstået
- og bruger man det på anden vis beskyldes
man for ikke at ville kommunikere
- med mindre en eller anden digter-wannabe-
kritiker tager én til hjertet
- jeg behøver friktion!
- alle andre behøver at konflikten ender
- men jeg behøver friktion det være sig konflikt
eller imperfektion jeg behøver friktion!
- altså er jeg forkert.
- min brug af sproget er imperfekt!
- jeg græder jeg ler af det lykkelige tilfælde at
jeg er min egen friktion når alt andet er
intet eller umuligt

- men hvem behøver Buddhisme når
psykologien vil påpege at både intet og
umuligt udgør friktion i ethvert sind
- det burde være rigeligt at sætter mine
tænder i
- jeg har intet og det umulige som
legekammerater i den virkelige verden
som jeg opfatter den
- jeg har altså en masse ingen grund til at
kede sig ud over at problemet ikke er
dét
- problemet er mangel på legekammerater
- at jeg ikke har tillid til at nogen ikke vil skade
mig
- men hér er det samme som med kærlighed
- tillid og forbindelsen der er tillid behøver
vedligehold og hvad skrev jeg i går`

- “noget behøver at være sket og så kan jeg kontakte folk”
- rolig snik-snak smalltalk er for rolige mennesker med orden i sine liv
- hjernen vil have et fix
- ingen småfix til at fikse et liv styret af adrenalin og dopamin
- hjernen ønsker afstand for at skabe sikkerhed og tunge opdateringer
- nærhed og regelmæssighed giver ingen fix og ingen sikkerhed
- i nærhed findes kun forstyrrelse og støj der dræber produktive tanker
- i nærhed findes genkendelse og genkendelse skaber antagelser
- antagelser som er forkerte eller falske pådutter ansvar hvor intet ønskes

- humor er væk
- humor sover
- humor drukner i lort ryger cigarer i hver en
pause
- i det mindste en mulighed for at ryge igen og
ikke tage sig af det
- kindklap-migselv-humor er vågnet
- Sov, kindklap!

Entropisk nærvær

Klokken er mange, når skolen lukker. Eller den er ikke og der er tid til at lege, før du skal hjem. Fra dit arbejde, fra haven, fra støbeskeen for det nye, der skal føde din eksistens.

Entropien er en betalingskanal, for hvor skal den ellers komme fra, denne vidunderlige livsenergi, den bevægelse af vore kroppe og vore tanker, der skaber følelser at befolke verden med og giver eksistensen betydning i kroppens levetid?!

Entropien er dermed en bananskræl på tom gade, og her kommer du, iført stiletter eller herresko med skindsåler, og du træder ret hen over bananskrællen, du træder ret hen over den gule skal. Denne gang. Forestil dig at gøre dét 25.000 gange. Kan du se det for dig? Ta' en taxa?! Cykle?! Bananskrællen er en metafor, din kødabe. Jo flere gange du træder hen over bananskrællen, som ligger dér med dit navn på, desto større sandsynlighed for, at du skvatter i den. Kan du få dig selv til at elske noget, du ikke tiltrækkes af? Omsorg, forståelse, inderlighed, empati, men kærlighed? Nej, vel! Ingen siger, at du skal elske entropien.

Her står du så. Uret har slået, men du har ikke lyst til at gå hjem. Fornemmelsen siger dig, at du ikke kommer hjem, hvis du går nu. Men du kan ikke blive her for evigt. Her er intet helle. Du er nødt til at gå, så du går. Modstræbende. Du synes det er tarveligt, et billigt puds livet spiller dig, at du ikke kan følge din fornemmelse, når den taler allerhøjest.

Her sidder du så, på et gadehjørne langt fra hjemme, og taler med eksistensen om det væsentligste ved eksistensen. Er du et lille futtog? Nej, det er du ikke. Er du en sølvsabel? Nej, det er månen og ikke dig. Er du inkarnationen af uigengældte følelser? Nej, det er en naturlov, at der er flere demonstrationer af følelser, end der er møder.

Hvad er du så, hvis ikke hvad du kan tænke eller føle eller forestille dig? Er du et hus at efterlade for andre at flytte ind i? Dét er du til dels, men du må forlade det, for at gøre det beboeligt. Er du villig til dét? Er du villig til at gå hjem? Du rejser dig og går.

Det er nyttesløst at forsøge at komme overens med entropien. En drage har sin ild på indersiden, mens du laver bål ved at gnide pinde mod hinanden. Så, nej, ild er ikke ild. Ild er også entropiens ejendom, du kaster pindene fra dig og løber, men uanset hvor hurtigt du løber, kommer du aldrig væk fra gadehjørnet.

Reflex 7. årg. nr. 25, april 2014

Reflex 13. marts 2010

57nord.dk

Reflex 10. årgang, nr. 37, marts 2017

57nord.dk

Reflex 2008

Reflex

Reflex 1. årg. nr. 1, marts 2008

187

Reflex 1. årg. nr. 1, marts 2008